

derfor her troet at kunne indskrænke sig til en Senvisning til bemeldte Udkast, navnlig de Paragrafer i Sammelholder, især antyde de Dommerne paahvilende Pligter.

ad § 4.

Det er allerede oftere antydet, at Storretsen af de nye Retstredse samt Mængden af de under Dommeren henlagte Forretninger vil gjøre det nødvendigt for ham i en ikke ringe Udstrækning at benytte Bistand af det ved hans Kontor ansatte Personale, navnlig til Udforelsen af de i Almindelighed mindre vigtige Forretninger, hvis Besørgelse mere kræver en vis Kontinuitet og Ovelse i Forretninger, end Danuelse og Indsigt i Retstvidenskaben. Det vil saaledes ikke være mindre nødvendigt end det har været for de hidtilværende Retstbetjente, at Dommerne kunne faae en stadig Konstitution for en paa deres Kontor ansat Mand til at udføre forskjellige nærmere specificerede Forretninger, som ikke høre ind under den egentlige Retstpleie, men da Dommeren nu ikke længere kommer til at staa i noget Underordningsforhold til Amtmanden, om denne end fremdeles beholder et Tilsyn med visse af de under Dommeren henhørende Sager, navnlig Skifteforvaltningen og Sportelvæsenet, har Man anseet det mere passende, at saadanne Konstitutioner fremtidig efter Dommerens Forslag meddeles af vedkommende Landsobverrets Formand.

Naar der imidlertid i en Retstreds findes flere Tingsteder, vil det som tidligere berørt, let kunne indtræffe, at den foreskalder en under den egentlige Retstpleie henhørende Forretning ved et Tingsted, medens Dommeren er bestyret ved et andet. Paa Grund af Afstanden fra vedkommende Landsobverrets Formand vil det i Regelen være umuligt at erhverve den fornødne Konstitution i hvert enkelt modende Tilfælde, hvilket ogsaa vilde været forbundet med særegen Bidtøstighed og Tidspilde, og det synes derfor hensigtsmæssigt at ordne Sagen, som foreslaaet

i nærværende Paragraf, saaledes, at den Fuldmægtig, hvem den foran ommeldte almindelige Konstitution er overdraget, tillige faaer en almindelig Bemyndigelse til at beklæde Retten i Dommerens Sted, naar denne selv er forhindret derfra ved Rettens Pleie paa et andet Sted, men i dette Tilfælde tynde det da ogsaa være tilraadeligt at fordrø noget større personlige Garantier hos den paagældende Fuldmægtig, end hvor blot Udforelsen af enkelte udenfor den egentlige Retstpleie liggende Forretninger er ham overdraget.

Imidlertid vil der endnu være Tilfælde, hvor en saadan Bemyndigelse som den sidst omhandlede end ikke vil være tilstrækkelig. Der findes nemlig flere mindre Der, hvor der hidtil har været ansat en særegen Retstbetjent, men hvor der ikke vel kan være Tale om at ansætte tvende Embedsmænd, efterat Retstpleien er adskilt fra Forvaltningen, ikke talene fordi Udgiften herved vilde blive uforholdsmæssig stor, men ogsaa fordi enhver af de paagældende Embedsmænd ikke vilde faae tilstrækkeligt at bestille. Man har imidlertid tænkt sig, at der paa disse Der vilde kunne findes en eller anden Mand i en anden Livsstilling, hvem der kunde overdrages en fast Bemyndigelse til at handle paa Dommerens Begne, selvfolgelig mod derfor af ham at opbevare et passende Nederlag, medens det paa den anden Side maatte blive en Pligt for Dommeren at indfinde sig paa de vedkommende Tingsteder og beklæde Retten sammesteds, saa ofte som de lokale Forhold og Hensynet til hans øvrige Forretninger maatte tillade Saadant, og Man har da laantaget, at en saadan Fuldmægtig maatte være i Besiddelse af de samme Egenskaber, der fordrøes hos andre Fuldmægtige, som skulle kunne beklæde Dommerstedet.

ad § 5.

Nærværende Paragraf stemmer i det Hele med § 10 i det i Nigsdagens forrige Samling